

◀ Listovnice červenooká. Foto Přemysl Tájek.

K zamyšlení...

Přemysl Tájek, člen redakční rady

K napsání tohoto textu mě inspirovala nedávná cesta zemí proslulou dobře zachovalou přírodou a její cílevědomou ochranou – Kostarikou. Jedním z cílů naší výpravy bylo najít zde některé druhy velmi exotických žab – červenookých listovnic a pestrých jedovatých pralesniček – tzv. „šipových“ žabek. V porovnání s některými dalšími, často i dosti vzácnými druhy zvířat, která jsme chtěli vidět, se ukázalo nalezení těchto skrytých žijících tvorů nečekaně obtížné. Navíc jsme si z profesionální hrdosti i z důvodu na místní poměry dosti děravých kapes nechtěli najímat drahého průvodce, který by nás po vyšlapané pěšině zavedl na některou z osvědčených lokalit. Chtěli jsme si zkrátka najít „svoje vlastní“ žabky.

Velkým pomocníkem při vytipování vhodných lokalit nám byly satelitní snímky Země. V jedné vsi jsme tedy vystoupili z autobusu a s vytištěnými snímky se vydali rovnou za nosem na vybrané místo – na samý okraj posledního kusu zemědělsky využívané půdy, pastvin bezprostředně

přiléhajících k jednomu z největších zbylých komplexů deštného lesa ve střední Americe.

Co však na satelitních snímcích nevidíte, jsou osnaté dráty – v této části světa univerzální prostředek vymezující pastviny, ale i hranice majetků různých rodin. Krajina se díky nim i četným nápisům upozorňujícím na vlastnická práva stává obtížně prostupnou a pro středoevropana s vandráckou či tramskou náturou poměrně nehostinnou (o čemž mohly svědčit i zadní partie našich kalhot). K naší radosti šlo však o krajinu osídlenou jen řídko a nikdo nám tak v cestě nebránil.

Naše odhodlání nevzdat se bylo v noci odměněno úžasným žabím koncertem a především nálezem hned několika červenookých listovnic s modrými pruhy na bocích a oranžovými prsty s obřími přísavkami. A ráno kousek od stanu poskakovala červenomodrá pralesnička. Další ráno nás ale objevil místní farmář a ze svých pozemků nás vykázal.

Ani v Čechách není hledání obojživelníků nic jednoduchého. Chce to vědět, v kterou roční dobu a za jakého počasí vyrazit a mít rovněž dobře vytipované místo, kam se vydat. To vše se však dá u nás poměrně snadno zjistit, ideální návod najdete i v tomto čísle Arniky ve článku představujícím první zoologickou rezervaci ve Slavkovském lese – Velikonoční rybník. Žije tam hned osm druhů obojživelníků najednou, což je po našich zkušenostech z různých částí světa opravdu hodně. A krása našich čolků nebo modrých samců skokana ostronosého si rozhodně v ničem nezadá ani s těmi nejpestřejšími tropickými obojživelníky.

Každému se smyslem pro dobrodružství už pak jen stačí nazout holínky, vyrazit ven a pokusit se najít si „tu svou“ žabu sám – vždyť to je na poznávání naší přírody to nejlepší. A jsem si jist, že vám v tom rozhodně nikdo (zatím?) nebude bránit.

Od kolegů ochranářů ze země prosperující dnes především díky turistice cíleněmu na poznávání přírodních krás bychom se jistě mohli leccemu učit. Pevně však věřím, že ochrana přírody ve střední Evropě si i v budoucnu udrží svého svobodomyšlného ducha a naše krajina a její krásy zůstanou pravým národním bohatstvím dostupným pro všechny.